

Seth Lakeman

Singer-songwriter en violist Seth Lakeman timmert al sinds het midden van de jaren negentig aan de weg. Met zijn vorige cd's *Freedom Fields* en *Kitty Jay* werd hij onthaald in de voorhoede van de Britse folk. Nu lijkt hij met *Poor Man's Heaven* een nieuw meesterwerk afgeleverd te hebben.

Voor de purist zal hij wel te veel naar rock neigen, maar wie niet vanuit een beperkte visie luistert kan niet anders dan concluderen dat Seth Lakeman een groot vernieuwer is. Wie dan nog niet overtuigd is zou hem live aan het werk moeten zien. Het massieve geluid, dat slechts door akoestische instrumenten wordt neergezet, wisselt hij even gemakkelijk af met een solo-nummer. Hij zingt, zichzelf tegelijk begeleidend op viool en met stampende voet, alsof het hem geen enkele moeite kost. Voor de teksten put hij uit een rijke bron van lokale legenden uit de Zuidwest-Engelse streek waar hij is opgegroeid en nog steeds woont.

Bij Seth en zijn broers Sean en Sam is de folk met de paplepel ingegoten. Als kind worden ze door hun ouders, die zelf ook actieve muzikanten zijn, naar folkclubs en festivals gesleept. Seth, de jongste van de broers, is veertien als ze als The Lakeman Brothers begonnen met optreden.

“Het was beter dan een krantenwijk en met optredens op festivals als Sidmouth en Whitby verdienen we lang niet slecht.”

Op dergelijke gelegenheden leren ze generatiegenoten als Eliza Carthy, Kate Rusby en Cara Dillon kennen.

“Er was op die festivals een hele generatie van zonen en dochters van muzikanten die elkaar leerden kennen en samenspeelden.”

Na de eerste cd halen de broers Kate Rusby en Kathryn Roberts bij de groep als zangeressen en dopen zich om tot Equation. Na het vertrek van Kate Rusby verschijnt Cara Dillon ook nog een tijdje in de groep. Maar als zij ook vertrekt wordt Seth, die tot dan toe vooral viool had gespeeld, ook zanger van de groep.

“Ik werd daar eigenlijk toe gedwongen. Ik was er helemaal niet blij mee. Ik wilde liever nummers schrijven, mandoline en viool spelen.”

Na drie cd's houdt Seth Lakeman Equation voor gezien. Hij speelt nog een tijdje in de groep van Sam Lakeman en Cara Dillon, maar gaat daarna zijn eigen weg. Zijn broer Sean zat al vanaf het begin in Seth's band als gitarist en neemt dan ook de rol van producer op zich.

The Punch Bowl

In 2002 debuteert Seth als solo-artiest met *The Punch Bowl*. De cd wordt in eigen beheer opgenomen en uitgebracht. In de folkwereld wordt de cd onthaald als veelbelovend, maar de nummers klinken dan nog vrij conventioneel, met een transparant akoestisch geluid. De eerste stap naar het robuuste geluid dat de muziek van Seth Lakeman tegenwoordig kenmerkt wordt gezet op *Kitty Jay*, die in 2004 uitkomt. Drums en bas nemen langzaamaan een belangrijkere plaats in. Maar ook het materiaal verandert. Seth kiest bewust voor het schrijven van verhalende teksten met thema's die in de legendes van zijn geboortestreek Dartmoor in Zuidwest-Engeland een grote rol spelen. De cd wordt opgenomen in Sean's keuken.

“Het is nogal stressvol om een cd op te nemen, dus het is een groot voordeel als je dan in een vertrouwde omgeving kan zijn. Je moet natuurlijk wel de koelkast uitzetten, de klok weghalen en de telefoon van de haak leggen. En dan nog hebben we diverse takes moeten weggooien omdat er net een trekker langs kwam rijden”, zegt Sean. Het betekent de grote doorbraak. Na de ongeveer 400 verkochte exemplaren van *The Punch Bowl*, hoort hij door het succes van *Kitty Jay* ineens bij de best verkopende folkartiesten in Engeland. Tournees met Billy Bragg en The Levellers verbreedt zijn publiek ook buiten de echte folkkring en in 2005 wordt hij zelfs genomineerd voor de Mercury Price. Een prijs die normaal alleen naar de top-acts uit

🔗 **Bronnen:**

BBC, The Guardian,
The Independent en The Mirror.

Selectieve discografie:

- 🎧 *Kitty Jay* 2004
- 🎧 *Freedom Fields* 2006
- 🎧 *Poor Man's Heaven* 2008

➔ www.sethlakeman.co.uk

“Gefascineerd door een goed verhaal

de populaire muziek gaat. Vanaf dat moment staat Seth niet alleen jaarlijks op de folkfestivals, maar ook op de grote popfestivals wordt hij een graag geziene gast.

Zijn derde cd *Freedom Fields* wordt in 2006 aanvankelijk bij zijn eigen label IScream uitgebracht, maar wordt nog diezelfde zomer bij Relentless, een label van EMI, opnieuw uitgebracht. De ingeslagen weg van *Kitty Jay* wordt verder doorgevoerd. Waarbij opvalt dat de percussie nog extra wordt aangezet, ook door middel van zware gitaarriffs. Door sommige critici wordt dit aan de invloed van Led Zeppelin gelinkt. Fascinerend is te horen dat de brug naar de rockwereld helemaal niet ten koste gaat van de folk-input. De verhalen uit de Zuid-Engelse legendes zijn gebleven en de ballads zoals *White Hare* en *King and Country* lijken alleen maar aan diepgang te hebben gewonnen.

“The White Hare is een liefdesverhaal. Maar eigenlijk gaat het verhaal over een witte heks, die je ziel steelt als ze oogcontact maakt. Een verhaal dat gelooft wordt door de lokale bevolking in Dartmoor.” Seth Lakeman is nu een gevestigde naam in de Britse folkwereld, zeker nadat de BBC hem in 2007 bekroonde met de titels ‘folksinger of the year’ en ‘best folkalbum’.

Poor Man's Heaven

Met *Poor Man's Heaven* lijkt hij zichzelf andermaal te overtreffen. Al is het even wennen aan het stevige geluid, dat bijna klinkt als een elektrische band. Toch zijn alle instrumenten, ook de bas, akoestisch.

“Het is niet elektrisch nee, het geluid is gewoon zwaar, het is een klap in je gezicht. Het is nogal dwingend met die sterke ritmes. Binnen de folk is dit misschien niet direct te plaatsen, sommigen noemen het zelfs een punky sound. Niet dat het geen folkmuziek is, vanuit mijn achtergrond twijfel ik daar geen moment aan. Indie-folk wordt het soms genoemd; ik weet niet wat dat betekent, maar de energie die er inzit maakt wel dat ook jongeren het makkelijk oppikken. We proberen in ieder geval grenzen op te zoeken. Onze nieuwe drummer heeft ook een invloed wat dat betreft. Hij heeft geen enkele band met folk en geeft de muziek een enorme drive. Het is als een trein die maar doorgaat.”

Dat het geluid veel massiever is, wordt meteen bij het eerste nummer al duidelijk. Productioneel lijkt het alsof er bewuster naar een ideale sound is gestreefd. Ditmaal was de rol van Seth in de productie ook een stuk groter dan voorheen.

“De vorige cd *Freedom Fields* was productioneel vooral het werk van Sean. Op deze cd hebben we de productie meer samen gedaan. Dat is niet iets dat we vooraf afspraken. We zijn gewoon de studio in gegaan en achteraf kun je zeggen wie wat gedaan heeft. Er waren ook wel andere mensen die mee wilden werken, maar op dit moment ben ik zo'n control-freak dat ik eigenlijk niemand wil toelaten. We hebben ook bewust gekozen voor een studio in Cornwall, vlakbij zee in de omgeving die ons het meest inspireert. Als we het in Londen

hadden opgenomen had het zeker niet gewerkt.”

De cd opent met *The Hurlers*. Een intro met beukende drums en een ruige vioolpartij zetten meteen de donkere toon van *Poor Man's Heaven*. De tekst vraagt dan ook om meer dan een stemmig deuntje. “*The Hurlers* is een dramatisch verhaal over een jongeman die in steen verandert. We hebben de cd hier bewust mee geopend, met die bijna tribale drums, omdat het voor ons een grote stap vooruit is. Mensen die onze muziek eerder hoorden hadden waarschijnlijk het idee van mooie folkballads, waar je als luisteraar langzaam in kan groeien. Niet om er zo brutoot in te vallen, agressief bijna.” Tekstueel is er nog steeds niet veel veranderd. De teksten zijn wederom grotendeels gebaseerd op de Zuid-Engelse legendes. “Ik hou vooral van het verhalende in een lied. Sommige verhalen zijn waar gebeurd, zoals *Solomon Browne*, over het ongeluk met een reddingsboot. *Crimson Dawn* is een romantisch verhaal met een happy end, iets dat nogal ongebruikelijk is in een folksong. Het zijn vaak verhalen die in de omgeving erg bekend zijn, ik zoek dan zelf wat verder om de details uit te pluizen. Ik doe wel wat research meestal, maar uiteindelijk ben ik vooral gefascineerd door een goed verhaal, of het nu waar is of niet.”

Kuststreek

De meeste songs op *Kitty Jay* en *Freedom Fields* waren gesitueerd in Devon, nu spelen ze zich vooral af in Cornwall en hebben op de een of andere manier met de zee te maken. “Het is een soort kuststreek-concept. Van een waargebeurde tragedie met een reddingsboot tot piraten die boten lokken door middel van eigen bakens om dan de lading te stelen. Veel verhalen gaan ook over de wens op een beter leven, de titel *Poor Man's Heaven* refereert aan die ambitie.”

Tot voor kort bracht hij zijn cd's uit in eigen beheer. Vooral uit angst de artistieke controle te verliezen. Toch tekende hij in 2006 bij Relentless Records.

“Ik ken de druk van major-labels om commerciële muziek te maken maar al te goed. Ik kan slecht tegen die onechte trendy muziek, dat gefabriceerde poppy aspect. Maar als ik gewoon mijn eigen muziek kan creëren, zoals dat nu kan, dan ben ik tevreden. Ik heb hierdoor gewoon meer tijd om me op de muziek te concentreren.”

Seth Lakeman weet als geen ander een brug te slaan tussen folk en popmuziek, zijn muziek slaat niet voor niets aan in beide werelden. Maar voor hem zelf is duidelijk welke plek hij inneemt. “Ik ben zeker een folk-zanger, maar ik schrijf mijn meeste nummers zelf. De inspiratie haal ik uit mijn leefomgeving en de mensen die er leven. Het is realistische Engelse muziek, daar kan geen twijfel over bestaan. Ach, ik voel soms wel wat druk van de buitenwereld, maar ik ben blij met hoe de zaken gelopen zijn. Ik heb heel veel geluk gehad. Ik speel op mijn viool, mijn gitaar, stamp met mijn voet en zing de liedjes over de lokale legendes.”

